

Lumpárny pejska

EDY

Renáta Laryszová

Lumpárny pejska Edy

Renáta Laryszová

Vše, co je na internetu zdarma...

- * počítačové programy, software, freeware
- * legální MP3 písničky a alba zdarma
- * seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
- * počítačové hry zdarma, demoverze her

© Renáta Laryszová, 2016

Ilustrace © Jakub Klein, 2016

Rukopis neprošel redakční úpravou.

Pro autorku vydal Mgr. Radim Polášek, Ph.D., Vydavatelství En Face
www.enface.cz

ISBN 978-80-87264-63-8 (PDF)

Poděkování pejskovi Edovi, který mi laskavě dovolil tlumočit svoje patálie a mojí vlastní velké lidské smečce za trpělivost.

Věnováno prvnímu pejskovi v rodině - buldočkovi Baronovi, který už je podle Edy i nás ostatních "někde v psím nebíčku."

Předmluva

Tohle jsou pravdivé a nefalšované příběhy šestitýdenního štěňátka Edy - Jacka Russela teriéra.

Eda přichází do nové rodiny páníčků, jak jim Eda říká a musí se vypořádat s novým životem plným nástrah a milých překvapení.

V této velké rodině žijí spolu matka, otec a dcera pohromadě - tak jak byl Eda zvyklý u své psí rodiny. Ale vypadají trochu jinak a chovají se jinak, než tomu bylo v jeho velké psí smečce.

"Vždyť jsem měl sedm sourozenců!"

"Tak už to přece znám!"

Jak o sobě mluví v posledním příběhu a snaží se se vším vypořádat, se vší svou psí energií.

"Jsem už přece velký!"

Ale moc se přitom těší na hračky a velký psí dort, protože má narozeniny.

A co bude dál?

Tento příběh o malém pejskovi Edovi není jeho poslední... S Edou a jeho vylomeninami se budeme setkávat v prvním, druhém, třetím, čtvrtém a pátém díle... a možná budou i další...

Knih první

Vysvětlivky

velcí páničci - Edova nová lidská rodina

velký pániček a malý pániček - dospělí a malé děti

velká panička s kudrnatou žlutou a dlouhou srstí - žena s vlnitými dlouhými blond vlasy

velký pániček s černou srstí - muž s černými vlasy

velký pániček s fouskem - otec v Edově lidské rodině

velká, panička s dlouhou, hnědou srstí - dcera v jeho lidské rodině

malá široká panička s velkým bříškem - matka v lidské rodině

dřevěné se čtyřma nohama - stůl

šustivé věci - papíry, noviny

něco jako kostička - kousací kost pro psy

zelené, chlupaté - míček

zlý pán v bílém plášti - hodný veterinář

pelíšek velkých pejsků - postel

malá žlutá kulička - pták Honza, Korela

malé, žluté a kulaté - piškoty

velcí, modročerní - havrani

výchovný pořad o pejscích - Polepšovna mazlíčků

pořad o pejscích - pořad na Animalu

hrozivé barevné věci - rachejtle, dělobuchy, ohňostroj

velká bílá mísa - umyvadlo

Pejsek a kočička Jak pekli dort - Pohádka, ve které zvířátka pekla dort

mejdán - zábava, večírek, oslava

1.

Bylo, nebylo... Hrozně dlouho jsem žil u maminky v břišku. Spinkal jsem tam hezky se svými sedmi psími bráškami a sestřičkami. A pak přišel čas jít se podívat ven. Plaval jsem statečně v té nádherné růžové vodě, protože jsem byl zvědavý - co se děje venku?

Venku bylo krásně teploučko, hlavně když mě moje maminka zahřívala svým dechem a myla svým hebkým růžovým dlouhým a teplým jazýčkem. A maminčino mlíčko - to je vám *dobrota*! Je to ta nejlepší věc na celém světě! I tatínek se na nás všechny přišel podívat a olíznul mě svým velkým jazykem - asi aby mě příště poznal.

Byl jsem pořád tak *růžový a nahatý*, ale ostatní byli taky - takže to vůbec nevadilo. Cumlal jsem a nasával mlíčko od maminky a krásně rostl. Prostě jako z vody, anebo vlastně z mléka! Takoví dva *velcí páníčkové* se na mě chodili dívat - "jak nádherně rostu a jak jsem tlustý a veselý."

Poňafávali si mezi sebou. A já jsem rostl a rostl jako z vody.

2.

A potom přišel ten *velký den* - měl jsem se jít fotit! Celý den jsem se na to těšil. Jenom abych vypadal hezky, mile a přítulně. Mým sourozencům se to moc nelíbilo - říkali, že je to strašná otrava a nuda, ale já jsem byl rád! Moc rááád! Tak, táááák, ještě se natočit ze strany a *úsměv*. Pozor vyletí kostičkááá! Cvak, cvak, cvak! Usmál jsem se co nejlíbezněji jsem dovedl. Ještě že jsem si to doma nacvičoval. Jenom moc neukazovat zuby, to bych pak vypadal hodně hladově. Fotku posílali mým novým *páníčkům* - tak jsem samozřejmě chtěl vypadat co nejlépe! A už to bylo *tady*. Vezli mě k mé nové rodině. Jeli se mnou oba - ta krásná *velká panička s kudrnatou žlutou dlouhou srstí na hlavičce*, která tak krásně voněla, i ten druhý *velký pániček s černou srstí a hlubokým hlasem*.

A pak tam byl ještě jeden pejsek neznámého původu. Hmm. Asi přítel rodiny. Pomyslel jsem si.

Moji velcí páničkové mi říkali, že pojedou ke svým novým páničkům. Vybrali si mě podle fotografie. V duchu jsem si gratuloval, že jsem se tak mile tvářil. Jejich pejsek je teď prý v *psím nebíčku* u jeho maminky a tatínka. Oni prý kvůli němu hodně plakali a vyli smutkem. Musím je *rozveselit* a být moc milý a hodně hravý. Potom si mě taková hezká *velká panička s dlouhou hnědou srstí* vzala do náruče a řekla mi, že jsem jejich *Eda*.

Tak jsem tedy *Eda. Edward*, protože jsem jejich *malý princ*. V té náruči bylo táááák teploučko, krásně a útulno až jsem v ní skoro usnul. Můj nový domov je móóóc hezký. Ty velké pokoje jsem si ještě ani nestačil všechny proběhnout. A ti velcí páníčkové mě budou krmit a budou si se mnou celý den hrááát!

3.

Dostal jsem krááásnou plastovou *hračku*. Můžu si s ní *hrát*. Můžu si s ní *koulet*. Můžu ji kousat a kousat a *kousat* a můžu ji i *zničíít!* Juchůůů! Ta tak krásně praská. Ještě musím proběhnout všechny pokoje - kde je něco zajímavého. A hele, za gaučem je mezera - to je ale kráásná ulička! Budu se tam *procházet*. Proč mě odtud tahají pryč?

Křupnul bych si něco k jídlu. Tohle je asi moje mistička. A nebo je jejich? Ohlížím se pomalu, jestli to dělám dobře. Asi ano. Křup, křup, křup, křupy, křup. Chroust, chroust a chrousty, chroust! Hmmm, ňam, ňam! Hodně dobré - jako doma. A vodička skvělá - studená! Tak a zase do práce.

Tady něco krásně voníííí! Čmouch, čmouch - masíčkóó! Hmm. Hezký pelíšek - vrzzz - vrzz - vrz. Možná bude i ke kousání. A ta teploučká krásná deka. To se bude hezky *spin-kat*. Doma jsme spali všichni pohromadě - přitulení k mamčinu bříšku. Jak to bude asi tady?

Cink, cink! Někdo zvoní! Kdo to asi je? Juůůů. *Velký pá-níček s fouskem*. Má fousky trochu jiné než já. Takové větší a má jich víc! Líbí se mi. Postrkují mě dopředu - asi abych se s ním šel přivítat?

Ještě jsem vám neřekl pořádně něco o sobě. Tak jsem tedy *Eda* - jak mi říkají. Jsem dlouhý asi dvacet centimetrů, ale prý budu ještě větší a silnější. Mám trošku *bříško*, ale to prý nevadí. Jsem bílohnědý s černými flíčky. A narodil jsem

se v zimě. Všichni moji páníčkové se mi líbí. *Malá panička má větší břicho než já.* Tak to mi asi bude vařit dobré jídlo.

A taky že jo, hned příští den jsem dostal celou plnou mističku nááádherného růžového masíčka. To vám byla dobrota! Taky by jste si dali říct, vidíte? A víte, co jsem udělal? Celé jsem to snědl! Mňam, mňam.

4.

Po mém novém domově jsou všude *divné věci*. Šustí mi pod nožkama. Třeba jsou na trhání? Zkusím jeden rozškubat - co se bude dít? Hmm. To není dobré. Neprošlo to - všichni se na mě mračí a volají:

"Zlý pejsek!"

Tak k čemu tedy jsou? Ajaj, ajajaj! Už to nevydržíííím! Strašně se mi chce udělat *loužičku*. Co teď? Co teď mám dělat? Všichni mě pozorují jak tady běhám, ale aby mi poradili - to ne. A jéje. Ajej. To bude ouvej! Udělal jsem *loužičku* na jednu z těch věcí. To bude zle.

Velcí páníčkové se na mě usmívají a ňafají něžně:

"Hodný pejsek. Hodný Eda. Moc hodný Eda."

"Udělal jsi hezkou *loužičku* na *noviny*."

A hladí mě po hlavičce.

Tak to bychom měli. Teď ještě něco najít ke kousání. *Pe-líšek*? Moc tvrdé. Hmmmm. *Papuče* - hezké. Snad později. A nebo... Hmm. Dobrééé! Jo to je ono! To je lahůdka! Proč mi to zase *berou*? Zrovna jsem se začal dobře bavit. Plesk! Dostal jsem přes zadeček. Za co? Oni si s tím přece taky *hrají*! Já jsem je *viděl*! Až se nebudou dívat - vyzkouším tady to *dřevěné se čtyřma nohama* - to by mohlo být ke *kousání*.

Rostou mi zoubky. Chci *kousat, kousat, kousat, kousat, kousáááát!* Pořád a bez přestání *kousat!* Musím a chci! Teď šli konečně všichni pryč. Huráááá! Přiblížím se opatrně k

tomu se *čtyřma nohama* - snad mě nekopne! Asi to není *zvíře*? Když se to nehýbe? Hmmm. To je docela *dobré*?! Mmm. Mňam. Mňam. A ty kousky co z toho jsou - jsou tak báječné! *Zase špatně*.

Říkají tomu všichni tak divně - *stůl*...

Je zle. Nejdřív jsem si myslel, že si jenom tak hrajeme na *honěnou* - běhám totiž k smrti rád. Ale prohrál jsem. *Malá panička s dlouhou hnědou srstí* mě chytila a zvedla do výšky. Já chci na zem. Kňoural jsem a kopal tlapkami. Ani jsem neposlouchal - co mi povídá. Asi mi promlouvala do duše. Pak mě pustila. Utekl jsem.

Snažil jsem se schovat do jedné z mých hezkých uliček, ale Ouha! Najednou jsem nemohl *ven*?

Začal jsem křičet, kňourat a plakat. Uvízl jsem! *Moje hodná panička* mě odtamtud opatrně vytáhla a dala mi pusinku (pozor na *pěšinku*) a něco moc dobrého k jídlu a taky dobrého na bolístku. *Bylo to malé, žluté a kulaté, ale slunce to nebylo! Byl to piškotek*. Tak krásně kulatý a sladký... Byla to moje sladká odměna na bolístku, abych už neplakal. Samozřejmě, že jsem neplakal. Jsem přece hodný a statečný pejsek.

5.

Na druhý den jsem dostal něco moc dobrého. Vypadalo to jako *kostička*, ale nebyla to *kostička*. Dalo se to kousat a jíst. Chtěl jsem se co nejdřív dostat dovnitř! Říkali, že je to moc dobrá psí sušenka... Mňam... Moc mi chutnala. A ještě jsme si hráli s takovým hezkým, *zeleným, chlupatým míčkem*. A potom jsme vymysleli báááječnouu hru. *Malá široká panička* měla provázek a na něm úžasnouuu kuličku z hadříků a já do té kuličky boxoval, tahal za ni a koulel si s ní. Náááá-hera! Měli byste to taky zkusit.

Svým velkým páníčkům jsem půjčil svoji oblíbenou *kostičku*. Zatím si s ní ještě nehrají, ale třeba si pohrají příště. Mám taky nového *hadrového přítele*. Má dlouhé nožičky - delší než já a můžu ho za ně tahat a on se na mě ani trošku nezlobí.

Mám jeden obrovský a strašně zodpovědný úkol, který nemůže dělat nikdo jiný. Musím *vyprovodit* svoje páníčky, když jdou z domu ven a taky je hezky *přivítat*, když přijdou domů. Když odcházejí - rychle běžím k oknu, abych to stihnul, vyskočím na lavici, postavím se na zadní - to abych na ně dobře viděl a počkal, až mi zamávají. Pak je pozorně sleduju, kterým jdou směrem a jestli tam někde nejde nějaký *zlý pejsek*. Většinou už vím, kdy se moji páníčci mají vrátit, a tak je vyhlížím z okna. Když zazvoní zvonek - rychle běžím ke dveřím, v letu si sotva stihnu křupnout křupku a už

stojím v pozoru u dveří a vrtím ocáskem. Je to velice důležitá práce a nemůže ji dělat jen tak *někdo*!

Všechny tři jsem je pořádně přivítal a dvakrát! Pohladili mě a řekli, že jsem moc šikovný a dostal jsem hezkou velkouuu kostičku ke kousání. Měl jsem z toho radost a kousal jsem a kousal...

6.

Dneska bude *velký den*! Jdu dnes poprvé se svými páníčky na *procházku*. Protože jsem neviděl, že by dělali loužičky - tak jsem je taky nedělal. Chodili jsme venku, zdravili se s přáteli a čmuchali a čuchali, co je kde nového! Tolik krásných vůní a takové teplíčko! Vrátili jsme se domů, ale za chvíli jsme se byli projít zase znova! Mně to vůbec nevadilo! Ale moji páníčky byli z něčeho strašně zklamaní. Zkoumavě mě obcházeli a přemýšleli - co je se mnou.

Potřetí, když jsme šli zase ven - vzali jsme s sebou ty *divné šustivé noviny*, které máme doma na *loužičky*. Na co mi to tady je? Myslel jsem si udiveně. To je na loužičky i venku? Ven se chodí přece jen *procházet*? No, tak jim udělám radost! Když jsem na ty *noviny* udělal konečně loužičku - tak zaštěkali radostí!

Příště jsme potkali na procházce pejska a ten tak divně zvedal nožičku. Zkusil jsem to po něm a Ejhle! Měl jsem *úspěch*! A moc mě všichni chválili. Příště to udělám zase.

7.

Moji páníčkové usoudili, že už jsem dost velký, a tak jsme šli na dlouhatánskou procházku. Ale zrada! Vešli jsme do velké bílé chodby, ale tam to divně vonělo - nebezpečím a strachem. Já tam *nechci* - začnu kňourat okamžitě jako malý. Budou mě vážit a možná ještě něco horšího. A měl jsem pravdu. Zvážili mě - ani se mě neptali, jestli chci vědět kolik vážím!

Pak ale přišlo něco mnohem horšího. Co to dělá ten *zlý pán v bílém plášti* u mého zadečku? To se přece *nesmí*! To se *řekne*! Auuúúú! Fuj! Chci někoho pokousat!

Vrrrrrrrr!! Vrrrrrrrr!! Raf! Raf!

Chci někoho pokousat vepředu, ale nikdo tam není! A pak ještě ta *hrozná pichlavá věc*! Ale teď už opravdu někoho kousnu! Budu se bít jako *lev*! Biju se jako lev za každý svůj chloupek, za každý svůj ustřižený drápek! Jen počkejte. Ještě jsem s vámi neskončil! Ale už je po všem. Tak vidíte - ještě, že jste mě sundali z toho stolu.

Moje paničky mě uklidňovaly:

"To nic, to je jenom pan *doktor*. Dá ti Edo malinkou *injekci*, aby jsi byl zdravý."

Ale nevěřil jsem jim. Moc mě to bolelo a jsem na ně na všechny moc naštvaný.

Vrrr.

Byl jsem tak strašně *unavený* a to jsem ještě musel jít takovou